

Powerful

Leesvoorbeeld

een *Powerless*-novelle

LAUREN ROBERTS

VERTAALD DOOR TINE POESEN

P E L C K M A N S

© 2026, Lauren Roberts en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Powerful*

Text © 2024 Lauren Roberts

Cover images © 2024 Bob Lea

Map 2023 © Jojo Elliott

Scroll 2024 © Jojo Elliott

Map & Scroll designed by Jojo Elliott

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor, 222
Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.
Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet
toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

No part of this book may be reproduced, stored or made public by any
means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior
permission in writing from the publisher.

Zetwerk: Crius Group

Omslag Nederlandse hardcover: Josefini [dtp • ontwerp • web]

Vertaling: Tine Poesen

D/2026/0055/193 (paperback)

ISBN 978 94 6530 100 6 (paperback)

D/2026/0055/194 (hardcover)

ISBN 978 94 6530 323 9 (hardcover)

NUR 284, 285

THEMA YFHB, 5AS

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

*Voor de meisjes met zachtere dromen
– dat ook die uit mogen komen!*

Leesexemplaar

GEREGISTREERDE ELITES

BEKENDE
GEREGISTREERDE ELITES

Ontlener – kyachten van andere Elites in
de nabijheid aanvoelen en gebruiken – 1

GAVEN > 100

DOORSNEE-ELITES

Bluf - leugens detecteren > 200

Dwarskijker - video-opname en -projectie via ogen > 100

Flits - bovennatuurlijke snelheid en versnelde reflexen > 109

Geleerde - intellectueel > 100

Hyper - scherpe zintuigen > 250

Versterker - stem projecteren > 100

DEFENSIEVE ELITES

Jantoomleper - door vaste materie bewegen > 106

Gezezer - anderen snel gezezen > 100

Glimp - licht beheersen > 125

Illusionist - illusies creëren > 100

Knipperaar - teleportatie naar plek binnen gezichtsveld > 100

Klauteraar - muurklimmen > 225

Overdrager - gaven overdragen naar voorwerpen > 100

Schermer - paarse krachtvelden creëren > 170

Sluier - onzichtbaar worden > 130

OFFENSIEVE ELITES

Blocier - planten beheersen > 130

Hydro - water beheersen > 150

Klener - zichzelf klenen > 110

Puffer - lucht beheersen > 125

Ontvlammer - ontpleffingen creëren > 100

Schelp - stenen huid > 125

Spierbundel - fysieke kracht > 250

Téle - voorwerpen verplaatsen met de geest > 100

Tweeledig - combinatie van twee gaven > 100

Vlammenwerper - vuur beheersen > 200

Volt - elektriciteit beheersen > 100

FATALEN - 1 VAN ELK IN
HET BEZIT VAN DE KONING

Demper - gaven van anderen onderdrukken - 1

Manipulator - anderen manipuleren - 1

Telepaat - gedachten lezen - 1

Izram

Komarcna

Vangst

De Slijkzee

Kloofberg

Heiligdom der Zelen

Dor

*oppen
ijken*

laan

*De
Schroevelden*

Jando

Fluisterwoud

Lya

PROLOOG

Adena

Vijf jaar geleden

De grootste man die ik ooit heb gezien draaft achter me aan.

De kans bestaat dat ik overdrijf. Mama noemde het altijd een vloek dat ik ben gezegend met zo'n levendige verbeelding.

Al zou ik hem nooit de grootste man die ik ooit heb gezien durven noemen als hij die titel niet zou verdienen. Dus terwijl ik karren en scheve kasseien ontwijk, gluur ik achterom en struikel bijna over de laarzen waar ik in verdrink. Ooit zouden ze me wel passen, zei mama altijd. Die dag is nog steeds niet aangebroken.

Jawel, ik had gelijk, het is echt een beer van een vent. Hij draagt een wit masker en alleen zijn rode wangen en hijgende, woedende mond zijn zichtbaar.

Met een ruk draai ik me weer naar de straat, een losgeraakte krul zwiept in mijn gezicht. Een zeldzame windvlaag die door de Vangstlaan raast op weg naar een voornamere plek blaast nog meer haar in mijn mond. Als ik mijn weerbarstige krullen wil wegstrijken, word ik er weer aan herinnerd waarom ik überhaupt op de vlucht ben voor een Imperiaal.

Van het kleverige broodje in mijn hand sijpelt honing tussen mijn vingers door. Mijn eerste poging tot diefstal was

bijna gelukt, totdat ik struikelde tegen het kraampje dat ik probeerde te bestelen.

En daarna werd het alleen maar erger.

Voordat ik het op een rennen zette, moest ik me zo nodig uitvoerig verontschuldigen. Daarmee trok ik natuurlijk de aandacht van de verkoper en vervolgens van de Imperiaal, en nu kijkt de hele marktstraat hoe ik een scène maak.

De Imperiaal – of de koning voor wie hij werkt – geeft geen moer om dat onhandig gestolen, oudbakken honingbroodje. Hij wil een voorbeeld stellen. Hij wil dat ik een schouwspel word aan de bloederige schandpaal in het midden van de sloppenwijken. Imperialen zijn dol op zweepen, en ik ben dol op honingbroodjes. Ongelooflijk dat het uitgehongerde meisje in dit scenario de schuldige is.

Mannen, vrouwen en ronddolende kinderen springen voor me opzij, al kijken de meesten niet eens op als ik voorbij sprint. Diefstal is dagelijkse kost op de Vangstlaan. Kooplui vloeken als ketters als ik tussen hun kramen ren, hoewel ik me bij iedereen verontschuldig die het maar horen wil.

Dit is misschien wel het engste wat ik ooit heb gedaan.

Een plooirok naaien was ook een behoorlijke uitdaging, maar scherpe naalden zijn vast onschuldig vergeleken bij wat de Imperiaal voor me in petto heeft.

Ik kijk naar het kleverige honingbroodje.

Wat bezielde me?

Ik roep een verontschuldiging naar de vrouw die me op een haar na ontwijkt, ook al overstemt ze me met haar scheldtirade.

Honger. Dat bezielde me.

Maar ik vind het niet leuk als mensen me uitschelden. De meesten die nu naar me schreeuwen zouden me vast mogen als ze me onder andere omstandigheden leerden kennen.

Mijn haar zwaait weer over mijn schouder als ik naar mijn gigantische achtervolger gluur. Hij ziet nu nog roder, maar geeft niet op.

Een Flits is hij zeker weten niet.

Als ik me weer omdraai, wordt mijn aandacht getrokken door een zilveren glinstering.

Midden op straat staat een meisje nieuwsgierig te kijken naar wat er op haar af komt gestormd. Zilverkleurig haar valt als een waterval over haar rug. Als ik dit overleef, ga ik op zoek naar een stof in precies die schitterende kleurschakering.

Ik bewonder haar haar tot het ineens recht voor me is. Ze is niet geweken en ik ben niet van plan om in te houden. In volle vaart ren ik tegen haar op.

Nou ja, technisch gezien ren ik dwars door haar heen.

Ik voel het niet eens als onze lichamen elkaar raken, ik ren gewoon verder alsof er niks gebeurd is. Pas als ik een tel later een zware klap hoor, durf ik achterom te kijken. Nog voordat het gezicht van de Imperiaal tegen de keien klappt, spurt het meisje al op me af.

‘Doorlopen!’ roept ze, met een grijns om haar lippen. Zelf kan ik alleen een ademloos lachje uitstoten, terwijl ik mijn vermoeide benen weer in beweging probeer te krijgen.

We rennen verder totdat ze me meesleurt naar een smal steegje, waar we de ineengedoken groepjes mensen ontwijken die op straat wonen. ‘Deze kant op’, beveelt ze, zonder mijn arm los te laten. Pas na een paar donkere straatjes komen we tot stilstand. We laten ons tegen een groezelige muur zakken en zuigen een teug stoffige lucht naar binnen.

Zij kijkt naar mij en ik kijk naar haar.

Op slag heb ik het idee dat we elkaar begrijpen. Alsof eenzaamheid gezelschap heeft gevonden.

Het meisje kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar het honingbroodje in mijn hand. ‘Je eerste diefstal?’

‘Was het zo duidelijk?’ Ik lach een beetje schaapachtig.

Ze haalt haar schouders op. ‘Je zou denken dat een Fantoomloper beter kan ontsnappen.’

‘Dat dacht ik dus ook.’ Ik zucht. ‘En moet je mij nu zien.’ Na een korte stilte flap ik eruit: ‘O, en ik weet niet wat je

met die Imperiaal hebt gedaan, maar bedankt voor je hulp.'

Ze grijnst. 'Niks ingewikkelds. Ik heb gewoon mijn voet uitgestoken. Eigenlijk was het zijn eigen schuld, hij had beter uit zijn doppen moeten kijken.'

We schieten in de lach. Heel even voel ik me minder alleen, een golf van warmte stroomt door me heen. Voor het eerst in lange tijd giechel ik. Voor het eerst sinds mama.

Ik steek het honingbroodje in de lucht. 'Zullen we delen?' Ze moet weer lachen als ik met de zoete lekkernij voor haar neus zwaai.

'Een broodje doordrenkt met jouw zweet?'

'Dit is niks', mompel ik met een volle mond. 'Als ik een korset naai, zweet ik pas als een rund.'

Ze is echt helemaal in de war door die uitspraak. 'Wie draagt in vredesnaam ooit een korset?'

'Ik helaas nooit.' Ik zucht treurig. 'Maar rijkere mensen wel.'

Sprakeloos staart ze me aan, maar er lijkt iets te dagen achter haar blauwe ogen. 'Verkoop je kleren?'

Ik laat mijn blik over het afgedragen shirt glijden dat los over haar schouders hangt en de broek die om haar laarzen is samengebonden. 'Ja, en zo te zien kun jij wel iets nieuws gebruiken.' De stof van haar shirt schuurt ruw tegen mijn huid als ik mijn hand over haar mouw laat gaan. 'Dit is echt afgrijselijk.'

'Ja, nou, op dit moment krijgt eten stelen even voorrang', gromt ze.

Het enthousiasme dat opborrelt uit mijn keel ontsnapt in een geschreeuwde fluistering. 'Ben je een dief? Een echte dief?'

'Een échte dief?' herhaalt ze een tikje sarcastisch.

'Beter dan wat ik daarnet deed, bedoel ik, dat kon je geen stelen noemen.' Dat beaamt ze direct met een knikje. 'Dus kun je wat ik net deed, maar dan écht, zeg maar?'

'Alles is beter dan dat', zegt ze met een gamuseerd lachje.

‘Maar ja, ik ben een echte dief.’

‘Geweldig.’ Ik steek de hand uit waarin op dit moment geen gestolen eten zit. ‘Ik ben Adena.’

Ze pakt mijn hand en schudt die, volgens mij alleen om mij een plezier te doen. ‘Ik ben Paedyn.’

‘Weet je, Paedyn...’ Ik scheur het honingbroodje in tweeën en steek een samengebald stukje naar haar uit. ‘Denk je ook niet dat wij een geweldig team zouden zijn samen?’

Ze stopt het stukje deeg in haar mond. ‘Jij naait en ik steel? En de opbrengsten en het eten delen we?’

‘Precies.’ Ik aarzel even. ‘Tenzij jij een betere plek hebt waar je terecht kunt dan de sloppenwijken...’

‘Niet meer’, zegt ze bijna te snel. ‘Wat denk je, partners?’

‘Partners.’ Glimlachend bekijk ik haar van top tot teen. ‘Mijn eerste taak is minder afgrijpselijke kleren voor jou maken.’

Ze grinnikt. ‘Ja, dat is echt een topprioriteit.’

Ik neem nog een hap van het plakkerige broodje en begin onwillekeurig te neuriën als de zoete honing op mijn tong smelt. ‘En jouw eerste taak’, mompel ik tussen twee happen door, ‘is meer honingbroodjes voor me halen.’

HOOFDSTUK 1

Makoto

Haar naam staat op een dodenlijst. Met samengeknepen ogen tegen het felle zonlicht bestudeer ik de namen op het spandoek. Haar naam staat tussen acht andere, maar waarschijnlijk merkt geen hond dat op omdat helemaal bovenaan de naam van de prins prijkt. Al zal onze toekomstige Handhaver ongetwijfeld zonder problemen de dood kunnen ontlopen die de andere deelnemers te wachten staat. Deze Proeven zijn ontworpen voor Elites als hij. Niet voor Elites als zij.

Mijn ogen vliegen nog een keer over de lijst, maar de andere namen doen geen belletje rinkelen. Ik heb nooit goed begrepen welke Elites belangrijk genoeg worden geacht om te worden toegelaten tot de Zuiveringsproeven.

Er botst een schouder tegen de mijne, gevolgd door allerlei andere lichaamsdelen. Het wemelt in de Vangstlaan van de plakkerige lijven en weergalmende vreugdekreten. De lijst met redenen waarom ik weg wil uit de sloppenwijken van Ilya wordt alleen maar langer. Moeizaam baan ik me een weg door de drukke straat, waarvan elk stukje is gevuld met wandelende onwetendheid. Juichend voor de deelnemers die ze hebben geselecteerd om de Vangstlaan te vertegenwoordigen.

Ik duw de feestende mensen aan de kant en doe alsof ik hun opgewonden stemming niet opmerk.

Ze hebben Doorsnee en Defensieve Elites naar hun dood gestuurd.

En zij is een van hen.

Maar ik had het moeten zijn. Ik zou degene moeten zijn die gruwelijk aan zijn einde komt. Die moederziel alleen aan zijn einde komt. Die überhaupt aan zijn einde komt.

Overall om me heen klinken liedjes ter ere van de zesde Zuiveringsproeven en elk woord is een herinnering aan wat ik heb gedaan... niets.

Mijn hele leven heb ik me teruggetrokken in haar schaduw om me te verschuilen voor het leven. En zij werd geselecteerd omdat ze juist het omgekeerde deed. De hele buurt kent haar. De mensen vonden haar tovertrucjes als Sluier op straat altijd geweldig. En alsnog veroordelen ze haar tot de dood alsof het een eer is.

Ze is een Defensieve Elite. Natuurlijk gaat ze dood.

En ik moet haar vinden.

Mijn handen zien zwart van het roet, mijn leren kleding kleeft aan mijn bezwete lichaam alsof ik nog altijd boven een vuur op een aambeeld sta te hameren. Ik heb de hele nacht doorgewerkt, tot de opschudding op straat mijn aandacht trok.

Ik had gisteravond naar haar toe moeten gaan. Ik had bij haar moeten zijn toen ze het nieuws kreeg.

En nu waad ik door een mensenzee in de hoop haar te vinden voordat het te laat is. Ik speur de overvolle straat af totdat ik het naderende rijtuig in het oog krijg. Met veel kabaal komt de koets tot stilstand, alsof de ongeduldige paarden net als de koetsiers zo snel mogelijk uit de sloppenwijken willen ontsnappen.

Dat gevoel ken ik verdomme als geen ander.

Ik word naar voren geduwd wanneer de menigte zich om de koets verdringt alsof er een gratis uitweg uit dit smerige hol wordt aangeboden. Schoorvoetend laat ik me meeslepen en ik zie nog net dat ze naar binnen klimt.